

та: чистение на пушките, кърпение на дрѣхитѣ, и пр. Други пъкъ си свиваха шинелитѣ и всички се готвяха за път.

— Защо ли ни доведоха тукъ, когато пакъ ще ни каратъ назадъ на позицията, говореше единъ опълченецъ.

— Какъ защо? Да си починемъ и се наядемъ съ топла храна, отговори другъ. Малко ли е това?

— Не ни дадоха врѣме баримъ да очистимъ добръ тѣзи пуцини, казваше единъ опълченецъ отъ 3-я рота на другаритѣ си, като указва на пушката си.

— Чисти я, не чисти я,—все едно, нѣма да я направишъ по добра, отговори единъ отъ многото. Азъ ли не чистихъ моята хубосница, но тя колко пъти ми изневѣрва. Ето напримѣръ, на 11 Августъ виждамъ единъ манафинъ, не по далечъ отъ 150—200 крачки, да се подкрадва, между храсталака, къмъ нашия шансъ—. Чакай, азъ тебе ще те науча неканенъ гостенино, си казахъ азъ, и се прицѣлихъ — цакъ! Дяволъ да я вземе, — не хвана! Хвърлямъ я поврага, вземамъ пушката на другаря си, но бѣше вече късно. . . .

При всичко това опълченцитѣ бѣха твърдѣ много доволни, за гдѣто отиваха пакъ на позицията.

Чудно нѣщо! Днесъ колкото повече се отдалечавахме отъ Шипка, толкова опълченцитѣ повече съжеляваха за смѣняването имъ и въ сжщото врѣме за-виждаха на подолци, волинци и житомирци.

— Не сме постѣпали въ редоветѣ на опълчението да седимъ тукъ—въ Габрово, когато ей тамъ — на Шипка турскитѣ табори, като бѣсни се хвърлятъ върху нашитѣ позиции, казваха опълченцитѣ. Българина трѣбва да бѣде сега тамъ, — гдѣто пушките и топовитѣ гърмятъ, за да искупи съ кръвта си свободата на отечеството си! — Шепа хора да се удържимъ четири денонощия на Шипка и съ успѣхи да отблъскаме Сюлейманъ-пашовитѣ пълчища, а сега, когато пристигна цѣла дивизия и стрѣлковата бригада,—сега, когато и ний трѣбва да вземемъ участие въ общото настѣпление и да отмѣстимъ за падналитѣ при Стара-